

MAIRONIS. „Daina“ („Píseň“)

Už Raseinių, ant Dubysos,
Teką saulė, teka;
Geltonplaukės puikios visos
Šneka ten, oi šneka.

Po rasas kasas šukuoja,
Saulė jas džiovina,
Kai užgieda, uždainuoja,
Širdį taip griaudina.

Aukštą dangų pamylėjo,
Blaivią jo skaistybę;
Sau akis užsižavėjo
Mėlyna gilybe.

Akys blaivios, gelsvos kasos,
Širdys, oi nešaltos,
Aukštas ūgis, kojios basos,
Nuo rasų taip baltos.

Bet kodėl jos, žalią rūta
Laistydamos, liūsta?
Kam, dainuojant joms Birutę,
Ašaros nedžiūsta?

Kaip nedžiūtų, kad nežūtų
Tiek jaunų bernelių!
Kad be laiko tiek nebūtų
Be vilties našlelių!

Daugel žūva, daugel pūva,
Kas apverks jų dalį?
Už Uralo, žemės galo:
Ne po savo šalį!

Za Raseiniai, na (řece) Dubysa
vychází slunce, vychází.
Žlutocopé (dívky), všechny nádherné,
Hovoří tam, ach, hovoří.

V rose si copy rozčesávají,
Slunce je suší,
Až zazpívají, zanaříkají,
Srdce dojmeme zjihne.

Zamilovali si vysoké nebe,
Průzračnou jeho nevinnost,
Jejich oči nadšené
Vidí jen blankytnou hlubinu.

Oči jasné, žluté copy,
Srdce nejsou chladné,
Vysoké vzrostem, nohy mají bosé,
Od rosy tak bílé.

Ale proč pak routu zelenou
Zalévají smutně?
Proč při zpívání „Birutė“
Kanou jim slzy?

Jakby nekanuly, kdyby nehynulo
Tolik mladých šohajů!
Kdyby nebylo tolik
Zoufalých vdov!

Spousta jich hyne, spousta hnije,
Kdo nářkem připomene jejich osud?
Za Uralem, na konci světa,
Ne ve svém kraji!